

Niin on talvi yksinäinen,

kuin yksin olisi luotu

levolle tämän maan päälle.

Kuuntelen miten maan halki
kulkee Pakkasen pimeä
varjo, lunta liikutellen.

Katselen lumen valoja,
jotka loistavat hymynä
hennon harson hankimaita.

Niin on talvi yksinäinen,
kuin yksin se päällä metsän
pisaroitaan kuuntelisi.

Kuuntelen palonsa ääntä,
miten sukset nuolee jäätä,
miten Pakkanen jokia
jäädyttää ja hangen viima
saa kauniisti puita nuolla.

Tuo ikuinen talvi kaiken
hetkeksi pimentää, mutta
tähdet jättää taivaankannen
kultana loistamaan iäksi.

Ei tässä elon ajassa
ole kauniimpaa kuin tähdet,
joiden hohto on kuin unta
aikojen alusta asti.

Talvi

Kirjoittanut Tuomas Keskimäki

Katselen valoja kauan,
tunnen hiipuvan tuleni,
joka routaisen maan huurun
on hetkeksi viereltäni
sulattanut ja ihailen:
”Ei tätä ihminen voi saada,
ei omistaa voi ikinä.”

Niin on mieli yksinäinen,
kuin yksinäiseksi luotu,
kylmäksi eloni ylle,
kuin tämä ikuinen talvi.